

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Argenta Spaarbank NV

Strona pozwana: Belgische Staat

Sentencja

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (Belgia) postanowieniem z dnia 28 listopada 2014 r. jest oczywiście niedopuszczalny.

⁽¹⁾ Dz.U. C 81 z 9.3.2015.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sächsisches
Oberverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 30 marca 2015 r. – Der Bundesbeauftragte für
Asylangelegenheiten/N**

(Sprawa C-150/15)

(2015/C 236/31)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Sächsisches Oberverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Der Bundesbeauftragte für Asylangelegenheiten

Druga strona postępowania: N

Inna strona: Republika Federalna Niemiec

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 9 ust. 1 lit. a) w związku z art. 10 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2011/95/UE ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że:

- a) przyjmuje się, iż ma miejsce poważne naruszenie wolności wyznania zagwarantowanej w art. 10 ust. 1 karty praw podstawowych i art. 9 ust. 1 EKPC, a tym samym akt prześladowania w rozumieniu art. 9 ust. 1 lit. a) dyrektywy, jeśli w danym kraju pochodzenia pod rygiem sankcji karnych zakazane są praktyki religijne lub formy zachowań, nakazane przez naukę wiary, którą wnioskodawca czynnie wyznaje, i które stanowią jej zasadniczy element, względnie jeśli opierają się one na przekonaniach religijnych wnioskodawcy w rozumieniu szczególnej wagi dla jego tożsamości religijnej,

lub

- b) czy wymagane jest, by wnioskodawca, czynnie opowiadający się za określoną nauką wiary, wykazał ponadto, że nakazane przez tę naukę wiary jako zasadniczy element praktyki religijnej lub formy zachowań, stanowiące w jego kraju pochodzenia zakazane pod rygiem sankcji karnych praktyki religijne, są dla niego „szczególnie ważne” dla zachowania tożsamości religijnej i w tym sensie „niezbywalne”?

2) Czy art. 9 ust. 3 w związku z art. 2 lit. d) dyrektywy 2011/95/UE należy interpretować w ten sposób, że:

dla stwierdzenia uzasadnionej obawy przed prześladowaniem i realnego niebezpieczeństwa („real risk”) poddania działaniom nieludzkim lub poniżającym lub też poddania karze przez któryś z podmiotów wymienionych w art. 6 dyrektywy 2011/95/UE,

ze względu na praktyki religijne lub formy zachowań nakazane przez naukę wiary, którą wnioskodawca czynnie wyznaje, a które stanowią jej zasadniczy element lub opierają się na przekonaniach religijnych wnioskodawcy w sensie szczególnej wagi dla jego tożsamości religijnej i w jego kraju pochodzenia są zakazane pod rygorem sankcji karnych,

a) potrzebne jest takie wartościujące rozważenie relacji, w ramach którego należy porównać liczbę praktykujących wbrew zakazom członków grupy wyznaniowej, do której należy wnioskodawca, z liczbą faktycznych aktów prześladowań w związku z tymi praktykami religijnymi w kraju pochodzenia wnioskodawcy, uwzględniając ewentualnie istniejące elementy niepewności i nieprzewidywalności stosowanej przez państwo praktyki ścigania karnego

lub

b) czy wystarczy, że można wykazać faktyczne stosowanie w praktyce ścigania karnego w kraju pochodzenia przepisów, które pod groźbą kary zakazują praktyk religijnych lub form zachowań, nakazanych przez naukę wiary, którą wnioskodawca czynnie wyznaje, i które stanowią jej zasadniczy element lub które opierają się na przekonaniach religijnych wnioskodawcy w sensie szczególnej wagi dla jego tożsamości religijnej?

3) Czy przepis krajowego prawa procesowego, przewidujący wiążący charakter prawnej oceny sądu kasacyjnego dla sądu dokonującego ustaleń faktycznych (tutaj § 144 ust. 6 Verwaltungsgerichtsordnung – ustawy o ustroju sądów administracyjnych, zwanej dalej „VwGO”) jest zgodny z zasadą pierwszeństwa stosowania prawa Unii, jeżeli sąd dokonujący ustaleń faktycznych chciałby dokonać innej wykładni przepisu prawa Unii niż sąd kasacyjny, jednak taką wykładnię prawa Unii nawet po przeprowadzeniu postępowania prejudycjalnego zgodnie z art. 267 akapit drugi TFUE uniemożliwia mu określone w prawie krajowym związanie oceną prawną sądu kasacyjnego?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (Dz.U. L 337, s. 9).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 17 kwietnia 2015 r. – GE Healthcare GmbH/Hauptzollamt Düsseldorf

(Sprawa C-173/15)

(2015/C 236/32)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: GE Healthcare GmbH

Strona pozwana: Hauptzollamt Düsseldorf

Pytania prejudycjalne

1) Czy opłaty licencyjne w rozumieniu art. 32 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 (¹) z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (WKC) mogą zostać włączone do wartości celnej, mimo że ani w chwili zawarcia umowy, ani w chwili właściwej dla powstania długu celnego, która w sporze wynika z art. 201 ust. 2 i art. 214 ust. 1 WKC, powstanie należności z tytułu opłat licencyjnych nie jest pewne?